
HÁRS ERNŐ

Alagútban

Fényt sóvárgó szemünkkel örök homályban élünk,
egy hosszú alagút rémálmai között,
s ha a történelem vonata néha felvesz,
helyet nem a puhán ringó vagonok adnak,
hanem csak a sivár, csattogó ütközők.

Ki tudja, hogy melyik irányba visz a sorsunk
az évezredek bűnök és gonoszság
reánkrakódott kőrengetegében?
Lehet, hogy Észak éles fagykörme szaggat össze,
ahelyett, hogy a napba olvadnánk bele Délen.

De még a kárhozat is jobb a fulladásnál,
mikor a kocsisor kigyúlva megreked,
s óriás kripta lesz a földalatti vájat.
Hol a lángok s a füst freskóitól körítve
sikolyok és szirénák zengnek gyászéneket.

A nagy zuhanás előtt

Oly jó, hogy itt vagy a másik szobában,
sok évtized hálóiba bogozódva,
s fűtöd a lelkemet hűséges kályhaként,
mint a hűlő világ utolsó menedéke.

Mert fagy leselkedik ránk mindenünnen,
s alattomos kezek lassan kiráncigálják
talpunk alól az élet szőnyegét,
a tízezernyi színből, fonálból egybeszóttat.
S nemcsak a megszokott biztonság fogy alattunk,
oldalt is repedeznek a volt védőfalak.
Naponta átmegyünk valamilyen barakon,
ahol torkot szorít a gyilkos csontmarok,
s a sokszeszélyű rák rohasztja meg a testet,
vagy a fekete skála többi gonosz esélye.

De kint a kertek újra még virágba borulnak,
s az ártatlan növényi tisztaság
dacol az összeesküdt mérgező vegyszerekkel.
Ahogy mi is, akik a végső életösztön
makacsságával egymásba fogózva
küzdünk ki még magunknak a vágató időben
veszélyt feledtető, lélegzetnyi nyugalmat
az egyre közelebbi nagy zuhanás előtt.